

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ad Leonem X. Pontificem Maximvm

[Straßburg], 1519

VD16 L 3409

Conclusio XXXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34717

DVLGENTIARVM AD LEONEM X. P. M.

Quilibet Christianus uere cōpunctus habet remissionem plenariā a pœna & culpa, etiā sine literis ueniarū, sibi debitā

ALIOQVIN in peticulo essent, qui literas eiusmodi non haberent, quod falsum est, cū illæ sint neq; præceptæ, neq; consul-
tæ, sed liberæ. Neq; peccant, qui eas negligunt, nec ideo in peri-
culo salutis sunt. Quod ex eo patet, quia tales iā sunt in uia man-
datorum dei. Et per casum, si quando ei non daretur eiusmodi
remissio, deberur tamen ei, ut dicit Papa. Sed hic intercedit, O
acutissimū ingenium quorundam dicentium, quod uera hæc
essent, si canones essent pœnæ tantum a Papa politæ. Nunc ue-
ro sunt declaratorij pœnarū a deo inflictarum. Sic loqui decet
eos, qui ueritatem semel perpetuo odio persequi proposuerunt.

Primū pronuntiant uelut ex oraculo, quod deus pro peccatis
pœnam satisfactoriam requirit. Aliam scilicet quā crucem euan-
gelicā (id est, ieiū, labo, uigi.) aliam quā castigatorem, nō enim
has intelligunt, quia has remitti nisi a deo non possunt negare.

Secundo, huic monstro addunt maius, scilicet quod canones
declarent impositam. ergo Papa nō habet, nisi declarare, nuncq;
autem imponere, nec relaxare. alioquin contra uerbum Christi
hij sic docebunt nos, Quicquid ego ligauero, tu solues.

CONCLUSIO XXXVII.

Quilibet Christianus uerus, siue uiuus siue mortuus, ha-
bet participationem omnium bonorū Christi & Ecclesiæ,
etiā sine literis ueniarum, a deo sibi datam.

IMPOSSIBILE est esse Christianū, quin Christū habeat
Quod si Christū, & omnia simul quæ Christi, Dicit enim B. A.
postolus Ro. xij. Induimini dominū Iesum Christū. Et Ro. viij.
Quō non omnia nobis cū illo donauit. Et i. Cor. iij. Omnia ue-
stra, siue Cephas, siue Paulus, siue uita, siue mors. Et i. Corin. xij.
Nō estis uestri, sed membra de membro. Et alijs locis, ubi descri-
bit unū corpus, unū panem, nos omnes esse in Christo singulos
alterū alterius membra. Et in Cant. Dilectus meus mihi, & ego
illi, quia per fidem Christi efficitur Christianus unus spiritus, &
unū cū Christo. Erūt enim duo in carne una. Quod sacramentū
magnum est in Christo & Ecclesia. Cū ergo spiritus Christi sit in

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

Christianis, per quem fratres cohæredes, cõcorporales, & ciues fiunt Christi, quomodo ibi possit non esse participatio oim bonorum Christi: nam & Christus ex eodem spiritu habet omnia sua. ita fit, per inestimabiles diuitias misericordiarũ dei patris, ut Christianus possit gloriari, & cum fiducia p̄sumere in Christo omnia, scilicet quod iustitia, uirtus, patientia, humilitas, omnia merita Christi, sint etiam sua, per unitatem spiritus ex fide in illũ. Rursum, omnia peccata sua, iam nõ sint sua, sed Christi, per eandem unitatem, in quo & absorbentur omnia. Et hæc est fiducia Christianorũ, & iucunditas cõscientiæ nostræ, quod per fidem fiunt peccata nostra, nõ nostra, sed Christi, in quem deus posuit peccata oim nostrũ, & ipse tulit peccata nostra, ipse agnus dei, qui tollit peccata mundi. Rursum omnis iustitia Christi, fit nostra; Imponit enim manũ suã super nos, & bene habemus, & extendit palliũ suũ, & operit nos, benedictus Saluator in secula Amẽ.

Verum quando hæc participatio suauissima & iucunda permutatio, non fit nisi per fidem, hanc autem homo nec dare nec auferre possit, satis clarum puto, quod uirtute clauũ uel beneficio uenialium literarũ hæc participatio nõ datur, sed potius ante & sine illis datur a solo deo, sicut remissio ante remissionem, absolutio ante absolutionẽ, ita participatio ante participationẽ.

Quid ergo participat Papa sua participatione? Respondeo, illi dicerent, ut supra de remissione dictum est Conclu. vi. quod de claratiue participat. Nam quõ possint aliter dicere, non intelligere me confiteor. Meum sensum sequente ponam conclusionẽ.

CONCLUSIO XXXVIII.

Remissio tamen & participatio Papæ, nullo modo est cõtemnenda, quia (ut dixi) est declaratio remissionis diuinæ.

NON quod necessaria sit illa declaratio, quæ in literis & publicis fit indulgentiarũ (sufficit enim ea quæ fit in priuata confessione) sed quod nõ sit contemnenda, quia per eam etiã Ecclesiæ nota fit, & approbatur, priuatim facta declaratio. Sic enim ego intelligendum puto. Qui habet meliora, dicat ea, Non enim, quid alias illa participatio publica faciat, uideo. Verũ, licet hanc cõclusionem ab oibus (ut puto) acceptã, non negem, dixi tamen supra Conclu. vi. mihi nõ placere hunc modũ loquendi, quod